

ת"פ 66541/02/19 - מדינת ישראל נגד מריאנה קורולוב

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 66541-02-19 מדינת ישראל נ' קורולוב
תיק חיצוני: 549503/2016
לפני כב' השופטת הבכירה, דלית שרון-גרין
מאשימה מדינת ישראל
נגד מריאנה קורולוב
נאשמת

החלטה

מבוא והשתלשלות העניינים

1. לפניי בקשת הנאשמת שהוכתרה כ"בקשה לביטול הכרעת הדין", שעל פי מהותה היא עתירה להבאת ראיות נוספות לאחר מתן הכרעת הדין, לפי סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק").

2. עסקין בתיק בו הוגש כתב האישום בשנת 2019, בגין אירועים שהתרחשו בשלהי שנת 2016. בתאריך 31.8.20, לאחר שהסתיימה שמיעת הראיות, ניתנה הכרעת הדין, במסגרתה הרשעתי את הנאשמת בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום, שעיקרן תקיפת פעוטות שהיו בהשגחתה, מתוקף תפקידה כגננת, במשך תקופה, שצומצמה במהלך שמיעת הראיות לכשבוועיים.

3. לבקשת הצדדים, נדחתה שמיעת טיעוניהם לעונש. לאחר מספר דחיות נוספות, ביום 27.10.20 החלה ההגנה בהבאת עדיה לעונש, כך שבמועד זה נשמעו שבע עדות, ביניהן גב' גאינה ירופייב וגב' אולגה גוסצ'נקו. בפתח הישיבה הודיעה ההגנה כי "עדה מאד חשובה" שהיא "מנהלת מרחב צפון של נעמ"ת" לא יכולה היתה להתייצב באותו מועד בשל בעיה רפואית. בסיום הדיון בקשה ההגנה לקבוע מועד נוסף לשמיעת "עדת האופי האחרונה".

נעתרתי לבקשת ההגנה, ונקבע דיון נוסף ליום 22.11.20.

4. בתאריך 15.11.20 הוגשה הבקשה שלפניי, במסגרתה עותרת ההגנה לקבלת עדויותיהן לעונש של הגב' גאינה ירופייב (להלן: "גב' ירופייב") וגב' אולגה גוסצ'נקו (להלן: "גב' גוסצ'נקו"), כראיות נוספות, שלטענתה, יש בהן כדי לשנות את הכרעת הדין.

5. עוד עתרה ההגנה לקבל באופן זה גם את עדותה של עדת הגנה נוספת, שטרם העידה, הגב' אביבה באומל (להלן: "גב' באומל"), שהיא אמה של התנוקת שטופלה על ידי עינת.

יודגש כי אין זו "העדה האחרונה" אליה התייחסה ההגנה, כאמור בסעיף 3 לעיל.

טיעוני הצדדים

6. **ב"כ המבקשת** הציג בבקשתו את מה שכינה "ניתוח סכמטי של הכרעת הדין" והתייחס לראיות אותן בקש לקבל. הסניגור טען כי אי הבאת העדות, את עדותו הוא מבקש כעת לקבל, רובצת הן לפתחה של הנאשמת והן לפתחו של הסניגור, שעה ששניהם סברו "כי די בראיות שכבר הובאו בפני בית המשפט על מנת להביא לזיכוי הנאשמת", וכי הכרעת הדין המרשיעה נפלה על שניהם "כרעם ביום בהיר".

עוד טען כי, ככלל, שאפה הנאשמת לנהל את משפטה במהירות, והצורך בכך גבר לאחר שבשנת 2020 הושעתה מעבודתה עד תום בירור משפטה. המאשימה התמהמהה בהבאת עדיה, ועדי ההגנה התייצבו לשיבות רבות שבזבזו לריק. משתמה הבאת הראיות, כך טען הסניגור, ניצבה הנאשמת לפני דילמה; "האם להסתפק בעדים שכבר הביאה ולבקש כי הכרעת הדין תנתן עוד לפני תחילת שנת הלימודים ... או לבקש לקבוע מועד חדש לשמיעת עדויות נוספות, מועד שבהכרח יהיה לאחר תחילת שנת הלימודים ...". בסופו של יום, החליטו הנאשמת ובא כוחה כפי שהחליטו, "אלא שבמקרה זה ההנחה בדבר "דיות הראיות" התבררה כשגויה" (סעיפים 36-37 לבקשה).

על בסיס נקודת המוצא, לפיה "המשפט אינו משחק אשקוקי", בקשה ההגנה להעדיף את המהות על פני הפרוצדורה, ומשום שמרבית הראיות ממילא מצויות לפני בית המשפט, נטען כי היחס בין גילוי האמת ובין הסטיה מסדרי הדין המקובלים פועל באופן מובהק לטובת הנאשמת.

לטעמה של המבקשת, יש בכוחן של הראיות החדשות כדי להפוך את הכרעת הדין על פיה, ועל כן יש לקבל.

7. **ב"כ המשיבה** התנגד לבקשה. לאחר שסקר את השתלשלות העניינים בתיק, טען כי בבקשתה, משיגה ההגנה על קביעות עובדה ומהימנות שנקבעו במסגרת הכרעת הדין, ובמהותה היא מהווה נסיון ל"מקצה שיפורים".

הראיות אותן מבקשת ההגנה להוסיף, היו בידיה לאורך כל ההליך, וההגנה קיבלה את החלטותיה באשר לאופן ההתייחסות אליהן. עוד נטען כי הפסיקה אליה התייחסה המבקשת איננה תומכת בבקשתה, נוכח מאפייניה השונים, וממילא אין מדובר בפסיקה מחייבת.

כמו כן, נטען כי עדות ההגנה, הגב' ירופייב והגב' גוסצ'נקו, העידו כעדות הגנה לעונש, וכך התייחסה אליהם המשיבה, ככל שהדבר נוגע לחקירת הנגדית.

המשיבה התייחסה בתגובתה גם לגוף עדויותיהן וטענה כי אין בעדויות אלה כדי להביא לשינוי הכרעת הדין.

משכך, בהעדר ראיות חדשות או כאלה שלא היו ידועות מבעוד מועד, בקשה התביעה לדחות את הבקשה.

המסגרת הנורמטיבית

8. סעיף 167 לחוק, שכותרתו "ראיות מטעם בית המשפט", מלמדת על כוונתו העיקרית של המחוקק, ושזוהי לשונו:

סיימו בעלי הדין הבאת ראיותיהם, רשאי בית המשפט, אם ראה צורך בכך, להורות על הזמנת עד - ואפילו כבר נשמעה עדותו בפני בית המשפט - ועל הבאת ראיות אחרות, אם לבקשת בעלי דין ואם מיזמת בית המשפט.

9. הפסיקה חזרה וקבעה כי חרף כותרתו וחרף השלב הדיוני המשתמע מלשון הסעיף, הרי שהוראת הסעיף משתרעת גם על השלב שלאחר מתן הכרעת הדין וטרם מתן גזר הדין. עם זאת, נקבע כי ככל שהשלב הדיוני הוא מתקדם יותר, כך תהיה ההיזקקות לו נדירה וחריגה יותר.

השיקולים לבחינת הבקשה דומים לשיקולי ערכאת ערעור בבואה לבחון בקשה מסוג זה במסגרת ערעור, והם שלושה; א. השאלה אם הראיות היו בהישג ידם של המבקשים, ב. קיומו של אינטרס סופיות הדיון, ג. טיב הראיות שהגשתן מתבקשת, והסיכוי שהבאתן תביא לשינוי הכרעת הדין. השיקול השלישי הוא בעל המשקל המכריע.

(ראו בענין זה ע"פ 951/80 קניר נ' מדינת ישראל (להלן: "**פס"ד קניר**"), ע"פ 5874/00 לזרובסקי נ' מדינת ישראל, רע"פ 346/14 מרדינגר ואח' נ' מדינת ישראל (18.10.15) ורע"פ 2406/16 יונגר נ' מדינת ישראל (29.9.16)).

דיון והכרעה

10. להלן אבחן את שלושת השיקולים המנחים באספקלריה של הבקשה שלפניי, בהנתן הראיות שהוגשו במהלך ניהול התיק, נוכח הכרעת הדין ובהתחשב בשלב הדיוני בו אנו מצויים.

א. האם הראיות היו בהישג ידה של המבקשת

11. אין ספק כי הראיות, שהן עדויותיהן של גב' ירופייב וגב' גוסצ'נקו, שנשמעו כעדות הגנה לעונש, ועדותה של גב' באומל, היו בהישג ידה של ההגנה. מדובר בשלוש עדות זמינות, שפרטיהן היו ידועים היטב להגנה. הלכה

למעשה, ההגנה כלל איננה חולקת על עובדה זו.

12. אדרבא, לטענת ההגנה, לאחר שערכו התייעצות בנושא, החליטו הנאשמת וסניגורה פה אחד, החלטה מדעת, שלא להביאן לעדות. הנימוקים שעמדו בבסיס החלטתם הם הרצון לסיים את ההליך במהירות, עקב השעייתה של הנאשמת, לצד הערכתם לפיה התביעה לא ביססה את עובדות כתב האישום.

ב. אינטרס סופיות הדין

13. כאמור לעיל, האירועים מושא כתב האישום, התרחשו בשלהי שנת 2016. כתב האישום הוגש בתחילת שנת 2019, והכרעת הדין ניתנה, לאחר שמיעת הראיות, ביום 31.8.20.

14. נוכח חלוף הזמן מאז הגשת כתב האישום ולא כל שכן, מאז התרחשות האירועים מושא תיק זה, אינטרס סופיות הדין מקבל משנה תוקף.

15. עוד יש לקחת בחשבון את השלב הדיוני בו אנו מצויים, קרי; לאחר מתן הכרעת הדין ולאחר שמיעת חלק מעדי ההגנה לעונש. הלכה היא ככל שמתקדם ההליך, כן תהיה ידו של בית המשפט קפוצה יותר, וקבלת בקשות מסוג הבקשה דנן תהיה נדירה יותר.

ג. טיב הראיות והסיכוי לשינוי הכרעת הדין

16. הסיכוי שהראיות, נוכח טיבן, יביאו לשינוי הכרעת הדין הוא, להשקפתי, זעום. להלן נימוקיי;

17. אשר לגבי ירופיב;

זו אכן העידה בחקירתה הראשית כעדת אופי כי מעולם לא ראתה שהנאשמת תקפה ילדים (עמ' 72, ש' 23). נוכח העובדה שמדובר במי ששימשה כטבחית, ולא עבדה בצמוד לנאשמת, אין בדבריה אלה, כלשונם, כדי להשליך על הנקודות שהיו שנויות במחלוקת.

לא למותר לציין כי בחקירתה הנגדית לפני טענה כי למרות שמשמשת כטבחית, היא נוהגת להכנס לכיתות ויודעת "הכל" על המתרחש בגן (עמ' 72). לעומת זאת, בהודעתה במשטרה, שסומנה במ/1, חזרה וטענה כי אינה נכנסת לכיתות, כי מהמטבח אינה יכולה לראות אותן ואת הנעשה בהן וכי המטפלות באות לקחת את האוכל מהמטבח.

נוכח המסגרת הדיונית, לא אדון כעת בסוגיית המהימנות.

· בנוסף, טענה ההגנה (סעיפים 11-19 לבקשה) כי השיחה המוקלטת בין טניה ובין הגב ירופייב היתה שיחת טלפון, וכי האחרונה הכחישה נחרצות שאי פעם שוחחה בטלפון עם טניה (במ' 1 ש' 55). מכאן, שיש בדבריה כדי להשליך על מהימנותה של טניה.

דא עקא, שטניה מעולם לא טענה שהשיחה המוקלטת היא טלפונית. בדבריה של טניה בנ' 5, אכן נרשם מספר הטלפון של הגב' ירופייב. יחד עם זאת, קריאת ההודעה עצמה (ש' 46), מלמדת כי גם מספר הטלפון של המנהלת אנה נרשם בצמוד לשמה, שעה שהחוקר רשם את דברי טניה לפיהם נכנסה למשרדה של המנהלת אנה ודיווחה לה על התנהגותה של הנאשמת. המסקנה הנובעת מכך היא כי מספר הטלפון נרשם כחלק מפרטיהן של הפרסונות שהוזכרו, ולא על מנת לציין כי שוחחה עימן באמצעות הטלפון.

חבל שהסניגור בחר להשמיט את מספר הטלפון של המנהלת אנה מהציטוט שהובא בסעיף 11 לבקשתו.

לאורך חקירתה הנגדית הארוכה, לא נחקרה טניה ביחס לשאלה אם השיחה המוקלטת נערכה פנים אל פנים או שמא היתה טלפונית.

לא זו אף זו, גם במהלך חקירתה של הגב' ירופייב, מייד לאחר שהכחישה נחרצות ששוחחה עם טניה בטלפון, אמרה לה החוקרת כי "לא אמרתי שדיברת איתה בטלפון..." (ש' 56). בשלב זה כבר לא היתה הגב' ירופייב כה נחרצת, וענתה כי אינה זוכרת שדיברה עם טניה.

מכאן, שאינני מוצאת סתירה כלשהי בנושא זה, ועל כן אין בו כדי להצביע על סיכוי לשינוי הכרעת הדין.

· בנוגע לסעיף 16.א. לבקשה, טניה אכן העידה באופן כללי על תוכן השיחה המוקלטת מתוך זכרונה, אך כשנשאלה ישירות בענין זה, השיבה בכנות כי אינה זוכרת את הדברים במדויק (עמ' 16 ש' 2 ואילך). ההקלטה בתקליטור אכן באיכות ירודה, אך לא ניתן לשלול שטניה שמעה את הדברים טוב יותר, מתוך מכשיר הטלפון שלה, וכי בהיותה צד לשיחה, הצליחה להבין אותה.

18. **הגב' גוסצ'נקו** עמדה על הדוכן וקראה את דבריה מן הכתוב. היא החלה לומר שלא ראתה את הנאשמת "אף פעם בחיים", ואז דומה שסייגה את דבריה, ואמרה: "בזמן שראיתי עם מרינה לא ראיתי מקרה של אלימות". לא הובהר מתי בדיוק עבדה עם הנאשמת, אם עבדה איתה בשבועיים הרלוונטיים, באילו ימים או באילו שעות. עדותה היא עדות אופי במהותה, ועל כן, בהגיון רב, כלל לא נחקרה בחקירה נגדית.

19. אמה של התנוקת לינור, **הגב' באומל**, לא הובאה בשלב פרשת ההגנה, ואכן התייחסתי לכך בסעיף 49 להכרעת הדין. עם זאת, בשלב זה, כבר מצאתי כי גם ללא עדותה, הוכחו יסודותיהן של העבירות שיוחסו לנאשמת, וזאת לאור ממצאי העובדה והמהימנות שנקבעו. משכך, סר טעמה של עדות זו והפוטנציאל שהיה טמון בה - נמוג. יש לציין כי אין חולק שמדובר בדברים שהם בפריפריה המרוחקת מסלע המחלוקת, שעה

שמוסכם כי הגב' באומל לא נכחה בכתה בעת שהתרחשו המעשים מושא כתב האישום.

20. על בסיס האמור, מסקנתי היא כי הסיכוי שעדויותיהן של שלוש העדות יביאו לשינוי הכרעת הדין הוא אפסי.

21. טרם סיום, אביע הסכמה מלאה עם טענת ההגנה לפיה המשפט אינו משחק אשקוקי. הסניגור ציטט מתוך פס"ד קניר, ובמלוא הצניעות, אין לי אלא להצטרף לדברים שנאמרו על ידי כב' השופט ברק (כתוארו אז), ועם הציטוט שהובא בגוף פסק הדין, מדברי כב' הנשיא זמורה.

אכן לא ראוי שתקלה טכנית של מי מהצדדים תחרוך את גורלו של המשפט. עם זאת, בעניינו אין מדובר בכשל טכני כלל וכלל. ההגנה ישבה על המדוכה, שקלה את ראיות התביעה ואת ראיותיה שלה, ובאה לכדי מסקנה כי די בראיות שהונחו בפני בית המשפט כדי להביא לזיכוייה של הנאשמת. בהתאמה, החליטה, משיקוליה שלה, שלא להביא עדים נוספים.

העובדה שבסופו של יום, מסקנת בית המשפט היתה שונה ממסקנתה של ההגנה, אינה הופכת את החלטתם המחושבת של המבקשת ובא כוחה לכשל טכני.

בנסיבות אלה, דוקא קבלת הבקשה עלולה להפוך את שדה המשפט ל"כר רחב לטכסיסים והשהיות בעלי אופי פורמלי גרידא", כאמור בפס"ד קניר.

סופו של יום

22. מצאתי כי הראיות היו בהישג ידה של המבקשת, וחלק מהן אף בידה בפועל, ולקחתי בחשבון את אינטרס סופיות הדיון. עיקר העיקרים, שוכנעתי כי הסיכוי שהראיות, נוכח טיבן, יביאו לשינוי הכרעת הדין הוא אפסי ועל כן דחיית הבקשה לא תגרום לנאשמת לעיוות דין.

על יסוד האמור, אני דוחה את הבקשה.

משכך, אני קובעת דיון נוסף לצורך סיום הבאת הראיות לעונש, ככל שההגנה מבקשת לעשות כן, ולשמיעת טיעוני הצדדים לעונש ליום 9.12.20, שעה 10.30.

המזכירות תעביר ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ו' כסלו תשפ"א, 22 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.

